

Virtuosisme, humor i bon rotllo

Concert Gilipojazz (Razzmatazz 3, Barcelona, 2025)

Els Gilipojazz no són una formació apta per a tots els públics: cal tenir la ment molt oberta per entendre la seva proposta musical i saber captar el seu sentit particular de l'humor, els dos puntals bàsics en què basen el seu espectacle. El seu nom ja és un joc on s'amaguen certs paranys. Descriure's com gilipo és certament una incitació a descobrir que allunyat està aquest terme de la realitat. En relació amb el jazz, com a molt podríem dir que la seva música no s'ajusta a patrons establerts. Ells mateixos posaven en dubte aquest terme quan van decidir titular el seu primer disc ¿Dónde está el jazz?. Aquest treball els va posar en el radar de molts melòmans àvids de trobar nou talent al nostre territori.

Aquest trio instrumental provinent de Madrid va apostar per treure un segon disc el 2024, Progresá Adecuadamente. Van venir a presentar aquest treball el passat 22 de febrer a la sala més petita de la Razzmatazz, la 3, un espai que sembla més un bar que una sala de concerts. Les entrades es van exhaurir amb setmanes d'antelació.

Si la música de Gilipojazz ja és del tot curiosa, una barreja desfermada d'estils que executen de manera virtuosa amb només tres instruments (guitarra, baix i bateria), la seva posada en escena ho és encara més. Aquí el veritable espectacle és veure com aquests tres personatges (l'Iker a la guitarra, l'Àngel al baix i el Pablo a la bateria) despleguen tota la seva energia dalt d'un escenari. Vaig tenir la sort d'entrevistar-los dies després del concert i es van autodefinir com uns friquis del directe: "És el que més ens agrada. Com més estona toquem, millor". L'altra cosa que van ressaltar a la xerrada, i que va

quedar ben palesa durant el concert, és la química entre els membres del grup. A la pregunta de quins eren els seus punts forts individuals, la resposta va ser unànime: “No n'hi ha per separat, som els tres”.

El recital de quasi hora i mitja de durada va transcórrer d'una manera fluida. La formació va alternar diversos temes dels seus dos discos i va afegir petits o no tan petits parlaments en clau d'humor entre tema i tema. Explicaven anècdotes sobre les seves composicions o sobre l'origen dels títols de les peces, que no deixen de ser sempre curiosos: “Cohetes Vallejo”, “Metalpatitos”, “Mi madre es azafata (y viajar me sale a la mitad)”, “Aguante y Paciencia”...

De vegades costava centrar l'atenció en un sol músic perquè el nivell de perícia amb l'instrument de tots tres era espectacular. Si això ja és sorprenent en si mateix, ells ens van robar el cor del tot quan van triar baixar les revolucions i continuar el concert sense la bateria. En Pablo va passar-se al baix, l'Ángel a la guitarra espanyola i l'Iker va continuar amb l'elèctrica per encarar tres temes que, de nou, ens van deixar bocabadats.

També ens van donar tota una lliçó de virtuosisme xiulant, perquè, a falta de vocalista, fan servir xiulets en alguns dels seus temes per aportar melodies addicionals. Quins cracs que són aquests Gilipojazz, que saben treure rèdit de les mancances i convertir-les en alguna cosa que els fa del tot especials.

Un ingredient més del seu repertori és la comèdia. A imatge del que ens podria oferir Tricycle, van fer un gag humorístic amb un teclat que tenien tirat per terra. Van lluitar per muntar-lo i tocar-lo una estona a sis mans per fer-nos riure de valent.

Per tancar el cercle, el concert es va acabar amb la peça clau del disc que els va donar a conèixer, “Iker me debe un café”, seguida de la seva seqüela, “Iker ya no me debe un café”. Va ser brutal sentir tota una sala cantant a l'uníson les melodies instrumentals com si de lletres de veritat es tractessin.

Es nota que el grup ha aconseguit un públic fidel que aprecia el seu esforç, la seva valentia i originalitat. A mi em van fer volar el cap i espero amb ganes que tornin ben aviat per passar de nou una gran nit plena de bon rotllo i de música a dojo.

Crítica elaborada per Susana de la **Biblioteca de Bigues i Riells del Fai** en el marc del projecte Va de música.